

Část obce vybudovaná po roce 1945

Dům číslo 20

1985 – Ladislav Oravec
2000 – Ladislav Oravec
2010 – Ladislav Oravec

Dům číslo 30

1965 – Jaroslav Navrátil
1970 – Josefa Navrátilová
2000 – Ladislav Vyvážil
2010 – Ladislav Vyvážil

Dům číslo 31

1965 – Vladimír Humpa
1990 – Jiří Humpa
2000 – Jiří Humpa
2010 – Jiří Humpa

Dům číslo 32

1965 – Otakar Krejčíř
2000 – Otakar Krejčíř
2010 – František Krejčíř

Dům číslo 33

1965 – Jaroslav Prachař
2000 – Jaroslav Prachař
2010 – Jaroslav Prachař

Dům číslo 49

1970 – Jan Mlčůch
2000 – Ludmila Mlčůchová
2010 – Ludmila Mlčůchová

Dům číslo 63

1970 – Josef Oravec
2000 – Josef Oravec
2010 – Josef Oravec

Dům číslo 86

1995 – Josef Spálovský
2010 – Josef Spálovský

Lopotník

Občasník o minulosti a přítomnosti nejen naší obce
Ročník XI číslo 1/2011

Vydává Obecní úřad v Klopotovicích. Redakční tým: Zdeněk Klobouk a Petr Indrák. Registrováno MK ČR pod Č.j. E 16862. náklad 150 výtisků. Dodáváno domácnostem v obci zdarma.

Společenská kronika

Je již tradicí v naší obci, že kulturní komise Obecního úřadu pozve naše starší spoluobčany na setkání, kde je nějaký kulturní program a potom volná zábava. Občas se také zúčastní i když zatím ještě nejsem důchodce. Je to krásné posezení. A právě z této akce vám přináší několik svých fotografií paní Vladimíra Lehká – Bukovcová.

K dobré atmosféře přispěl také pan Josef Čechák svým zpěvem a hraním oblíbených písniček na harmoniku.

Dům číslo 77

1930 – František Lehký – zahradník
1945 – František Lehký
1945 – dům na konci války značně poškozen
2000 – František Lehký ml.
2005 – Jaroslav Lehký
2010 – Jaroslav Lehký

Dům číslo 81

1935 – Josef Pohajda
1945 – Josef Pohajda
1978 – Marie Pohajdová
2005 – Marie Pohajdová
2010 – Dalibor Pover

Dům číslo 84

Dům postaven v roce 1988
1988 – Jan Bradík
2000 – Jan Bradík
2010 – Jan Bradík

Dům číslo 85

Stavba domu dokončena v roce 1992
1992 – Josef Vystrčil
2001 – Josef Vystrčil
2010 – Josef Vystrčil
Antonín Zajíc

Dům číslo 89

Dům na místě původního domu číslo 14
1999 – František Prachař
2010 – František Prachař

Dům číslo 91

Stojí na místě bývalé panské stodoly
1999 – Jaroslav Lehký
2005 – Hana Lehká
2010 – Hana Lehká

Dům číslo 80

Původně výměna usedlosti číslo 6
1942 – Augustin Doležal – přestěhován z Otínovsi
1945 – Jan Halámek
1980 – Ladislav Oravec
1982 – Jan Lukács
2010 – Miloš Najmon

Dům číslo 70

1925 – Havlík
1927 – Vladimír Bradík/ Kovář
1945 – Vladimír Bradík
1980 demolice stávajícího domu, následně
postaven dům nový
1995 – Vladimír Bradík
2010 – Vladimír Bradík

Dům číslo 71

Dům postavil v roce 1921 Augustin Žalák
1946 – Svatopluk Prachař
1990 – Antonín Mráček
1995 – Božena Mráčková
2010 – Jan Smejkal

Dům číslo 72

Dům byl postaven v roce 1921 Julius Dočkal
1939 – Arnošt Polášek
1945 – Arnošt Polášek
Pozn. Učitel Arnošt Polášek musel se svou rodinou
v roce 1939 po vyhlášení Slovenského státu opustit
Slovensko, kde učil.
1950 – Jaroslav Parák
2010 – Jaroslav Parák

Dům číslo 74

Postavil v roce 1930 Ferdinand Vodička
1945 – Ferdinand Vodička
1980 – Jan Bradík
1995 – Vlastimila Bradíková
2010 – Vlastimila Bradíková

Dům číslo 75

Obytná část zřízena z části panské stodoly v roce 1930
1930 – František Pohajda
1945 – Metoděj Pohajda
2010 – Josef Konečný

Dům číslo 76

Zřízen adaptací části hospodářských budov panského dvora
1927 – Ludvík Chorý
1945 – Ludvík Chorý
1945 – dům na konci války vyhořel
1952 – Božena Chorá
1980 – Svatopluk Prachař 2010 – Petr Košťál

Český svaz žen uspořádal dne 6. prosince Mikulášskou besídku.

Jubilea našich občanů v roce 2011

105 let - Vymětalová Františka
90 let - Krátký Jindřich, Paráková Věra
85 let - Indráková Marie, Krátká Libuše, Mézlová Dobromila
75 let - Vávra Vladimír, Mráček František
70 let - Vymětal Jaroslav
65 let - Šnášel František, Návratová Naděжда, Lukášová Jana, Benešová Eva
60 let - Čuba Ladislav, Humpová Jaroslava

V roce 2010

Narodili se: Ema Indráková, Nikolka Pořízková, Maruška Fojtíková

Zemřeli: Martin Koutný (33 let), Dobroslava Humpová (87 let), Oldřich Kovařík (88 let), Ondřej Mězl (88 let).

Odstěhovali se: Jančařík Libor, Prachařová Lucie, Vyvážilová Michela, Košťálová Ivana

Přistěhovali se: Jurdová Leona, Jurková Ludmila, Fiurášková Ivana

Počet občanů ke konci roku 2010: 276

Školní docházku ukončili: Horáková Lucie, Klobouková Vlastimila

Školní docházku započal: Vysloužil Josef

Zprávy z radnice

Ustavujícího zasedání Zastupitelstva obce ze dne 12.11. 2010

Složení slibu členů zastupitelstva

Schválení ověřovatelé zápisu

Schválení programu zasedání

Schválena veřejná volba starosty

Starostou zvolen Vladimír Bradík

Místostarostou zvolena Olga Horáková

Schváleno utvoření kontrolního výboru, finančního výboru a kulturní komise

Předsedou finančního výboru zvolen Ing. Roman Beneš

Předsedou kontrolního výboru zvolen Luděk Mraček

Členové finančního výboru: Jaroslav Lehký, Bc. Leona Zajícová

Členové kontrolního výboru: Josef Oravec, Petr Vodák

Předsedkyní kulturní komise zvolena Ivana Pospíšová

Členové kulturní komise: Ing. Hana Gondeková, Jarmila Vymětalová, Olga Indráková,

Marta Nesvadbíková, Ivana Bukovcová, Vladimír Prachař

Schváleny navržené odměny za výkon funkcí v obecním zastupitelstvu

Usnesení 1. veřejného zasedání zastupitelstva obce ze dne 10. prosince 2010

Zastupitelstvo obce projednalo:

Rozpočtové provizorium na rok 2011

Rozpočtové opatření číslo 2

Vyhlášky o místních poplatcích

Novýšení poplatku za odvoz komunálního odpadu

Inventarizaci obecního majetku

Vybudování části vodovodu

Dary obyvatelstvu

Zastupitelstvo obce schválilo:

Program zasedání

Rozpočtové provizorium na rok 2011

Rozpočtové opatření číslo 2

Vyhlášky o místních poplatcích

Novýšení poplatku za odvoz komunálního odpadu

Inventarizaci obecního majetku

Vybudování části vodovodu

Dary obyvatelstvu

Dům číslo 52

Původní dům postaven v roce 1873

1873 – Kovaříkovi

1900 – Jiří Steiger

1929 – Václav Steiger - kovář

1980 – demolice původního domu

1995 – František Nesvadbík

2007 – dokončena přestavba domu – Vladimír Horák

2010 – Vladimír Horák

Dům číslo 53

Dům stál do konce války v květnu 1945 vedle domu číslo 58, byl postaven v roce 1873

1873 – Jakub Zdražil

1929 – František Krátký

1939 – Ludmila Krátká

1942 Emanuel Grmela /přestěhován v době války z Hartmanic/ dnes Niva

1945 – dům zničen a provedena jeho demolice

Číslo byl přiděleno novostavbě domu na „Sakrově“.

2010 – Jarmila Jurdová

Dům číslo 57

1900 – Jan Kohn / řeznictví

1908 – Jan Kohn

1945 – Jan Kohn

2000 – Vladimír Pohlodka

Jan Pohlodka

2010 – Vladimír Pohlodka

Dům číslo 58

1881 – Petr Indrák

1908 – Petr Indrák

1945 – dům na konci války vyhořel

1945 – Josef Indrák

2005 – Petr Indrák

Vladimír Horák

2010 – Petr Indrák

Dům číslo 69

1927 – Alois Mězl

1945 – Alois Mězl

1975 – Dušan Kroupa

2010 – Dušan Kroupa

Dům číslo 34

Dům tohoto čísla stál původně v „pastouškách“. Uvedené číslo dostala novostavba domu na místě kde stával dům číslo 14.

1990 – František Prachař

2010 – František Prachař

Dům číslo 35

Toto číslo bylo bývalé části panského dvora přiděleno již v roce 1928.

1923 – Tomáš Adamík

1927 – Bedřich Adamík

1945 – dům na konci války vyhořel

1980 – František Nesvadbík

1995 – František Nesvadbík

2005 – František Nesvadbík

Stanislav Gál

2010 – František Nesvadbík

Dům číslo 36

Rovněž toto číslo bylo v roce 1928 přiděleno bývalé části dvora.

1927 – František Koláček

1937 – Josef Koláček

1931 – dům vyhořel

1935 – Petr Kratěna

1936 – Cecílie Kratěnová

1945 – dům na konci války vyhořel

1945 – Josef Kratěna

1965 – Václav Steiger

2010 – Jiří Steiger

Dům číslo 42

Původně číslo domu, který byl zničen na konci války v květnu 1645 a stával v části obce „Hlíník“.

Toto číslo pak obdržel dům, který byl adaptován z bývalé panské stodoly.

1970 – Alois Ježák

1995 – Alois Ježák

2005 – Marie Ježáková

Zdeněk Stejskal

2010 – Marie Ježáková

Známí a méně známí, co nich víme?

Už tu byla zmínka o mém kamarádovi z doby dospívání, který vynikl jako sportovec. Byl to František Nesvadbík. Dalším Klopotovčákem, který sportoval v šedesátých a také v sedmdesátých letech je Zdeněk Minařík. Tomu učarovala královna sportů – lehká atletika.

Zdeněk, dnes bydlí v Liberci. ale přesto ho můžete potkat i v Klopotovcích, kde občas navštěvuje své blízké příbuzné a známé. V té době, o které budu psát bydlel ještě v Klopotovcích.

Když jsme ukončili povinnou školní docházku, nastoupili jsme do učení. Zdeněk do Ostravy a já do Prostějova.

V Ostravě se dostal do atletického oddílu Vítkovic. Tam byl dokonce spoludržitelem dvou československých dorosteneckých rekordů. Spoludržitelem proto, že běhal hlavně štafety.

První Zlatá tretra

V osmašedesátém roce jsme oba narukovali na vojnu. Já do Prostějova a on do Liptovského Mikuláše. Psali jsme si a taky naplánovali dovolenou na stejný termín. Ke konci této dovolené jsme se dohodli, že pojedeme do Ostravy. Zdeněk tam měl hodně kamarádů a hlavně se konal nějaký nový závod a bude tam evropská elita atletů. Tak jo. Pokud bychom jeli v uniformách, tak by nás odchytili hned na nádraží. Jeli jsme v civilu a bez dokladů. To bylo na Sabinov, vojenské vězení na Slovensku.

Ráno jsme dojeli do Tovačova na autobusové nádraží. Nasedli do autobusu a pokračovali do Přerova. Tam jsme koupili jízdenky, nasedli do vlaku a jeli do Ostravy. Vystoupili jsme na prvním ostravském nádraží v Porubě. Já jsem to tam vůbec neznal, nechal jsem se vodit jako slepý kůň. Nevadilo mi to. Hned na nádraží byla lítačka, jak se říkávalo vojenské hlídce. Na civily ale neměli nárok. Šli jsme asi dvě stě metrů na tramvaj. Víím jenom, že to bylo do kopce. Ta nás dovezla do centra krajského města Severní Moravy. Trochu jsme se tam rozhlídli a jeli na stadion Vítkovic. Tam před vchodem se dělaly fronty. Nebyly velké, ale chvílku trvalo než jsme přišli k místu kde prodávali vstupenky. Vojáci měli sice slevu, ale pro nás to neplatilo. Chtěli na každém z nás padesát korun a to bylo pro nás moc. Zdeněk se zeptal jestli tam není někde pan Němec. Po chvíli se objevil starší vážený pán silnější postavy. Pozdravili jsme a on se hned ptal Zdenka co potřebuje. „Neměl byste volňásky pro nás dva?“ Pán ani nehnul brvou, šáhnul do kapsy, vytáhnul dva lístky na tribunu a my mohli jít dál. Poděkovali a šli. Dověděl jsem se od Zdenka, že pan Němec je otec Petra Němce, ten byl tehdy populární ostravský zpěvák a vystupoval s Marií Rottrovou.

Pan Němec byl totiž šéfem atletického oddílu Vítkovic a také ředitel tohoto mezinárodního sportovního mítinku. Seděli jsme na tribuně. Dnes se tomu říká VIP hosté,

tehdy jsme byli hlavně rádi, že dobře vidíme. Jména některých závodníků si pamatuji i po více jak čtyřiceti letech. Závody se konaly až do večera, konec jsme už nestihli. Až do Tovačova jsme dojeli pořádku, dál jsme museli pěšky. Za pár dní jsme museli zase obléknout uniformy a jet do kasáren, bylo po dovolené.

Galérie rekordmanů

OSTRAVA, 26. 9.: 4×800 m dorostenci starší: VŽKG (Minařík, Orság, Kočajda, Tašek) 7:59,2 min. Na pravidelném ostravském čtvrtku zlepšili ostravští dorostenci rekord chlapců Sp. Sokolovo z r. 1958 o plných 6,4 vt. — jako první dorostenecká štafeta běželi pod 8 minut. Průměr na jeden úsek je 1:59,8 min. Všichni jsou svěřenci trenéra O. Juráka.

Žeň v chladnu a na rozmoklé dráze

Tři čs. rekordy ve Vítkovicích

Pravidelný lehkootletický čtvrtek na stadiónu VŽKG konal se tento krát ve své druhé části za umělého osvětlení. Přestože bylo velmi chladno a běžecká dráha rozmočena nočním lijákem, bylo dosaženo tří nových čs. rekordů.

Vyniká z nich především čas Emílie Ovádkové na 1000 m 2:44,7 (dosud Záková 2:48). Druhý rekord vytvořila štafeta mladších dorostenek na 3krát 500 m ve složení Bártová, Krčmářová, Bardoňová časem 4:03,5 (dosud Sp. Ústí n. L. 4:06,3). A konečně třetí rekord vytvořili starší dorostenci ve štafetě na 4krát 1500 m ve složení Minařík, Kočajda, Tašek a Orság 16:35,2 (dosud Sp. Plzeň 16:37,2). — Z ostatních výkonů uvádíme: muži 400 m a 440 y Kříž 48,9 a 49,5, 1000 metrů Kasal 2:25,6, st. dorostenci 400 metrů a 440 y Holáň (Opava) 49,7 a 50,1, 50 m př. Žákyn Zembová (VŽKG) 8,6. [VV]

Něco málo z dobového tisku se dochovalo, a to u pana Zdeňka Minaříka, který toto uchovává ve svém archivu.

Domy v Křopotovicích /dokončení/ Část obce — „Chmatov“

Tuto část obce dnes tvoří 23 domů. V roce 1945 to bylo pouze 18 domů a téměř polovina z nich se nachází na území bývalého panského dvora. Z původních 18 domů bylo v květnu 1945, na konci války, 6 domů vážně poškozeno, možno říci až téměř zničeno. Z toho 5 domů bylo obnoveno a u jednoho provedena demolice. Po roce 1960 bylo postaveno resp. adaptováno 10 nových domů, takže ze současných 23 domů je 16 domů nových.

Dům číslo 13

Původně obytná součást panského dvora, 1833 panský „švýcar“ Vinzenz Matzenauer. Poznámka: v roce 1837 (7. listopadu) tehdejší křopotovský učitel František Zapletal se oženil s Annou, dcerou Vinzenze Matzenauera „švýcara“ v Křopotovicích.

1859 — šafář Čeněk Mattanoux

Uvedené číslo bylo tomuto domu přiděleno v roce 1928 po provedené parcelaci panského dvora.

1920 — Ludvík Havlíček — správce dvora

1928 — František Vinkler

1945 — František Vinkler

1950 — rodina Otáhalova

1962 — Jan Kohn

2005 — Jan Kohn

František Bedřich

2010 — František Bedřich

Jan Kohn

Dům číslo 14

Toto číslo měl původně dům vedle číslo 13. Rovněž toto číslo bylo přiděleno po parcelaci dvora v roce 1928.

1928 — Karel Schandl

1945 — Theodor Schandl

Marie Šandlová

1980 — Anna Schandlová

Po provedené demolici domu v roce 1986 číslo přiděleno novostavbě domu na místě panské stodoly.

1990 — Josef Buřkovec

2010 — Josef Buřkovec

Dům číslo 16

Měl původně dům, který stával vedle domu číslo 15 na návsi, jehož demolice byla provedena v roce 1976. Nový dům na místě panské stodoly vystavěn v roce 1986

1990 — Vladimír Prachař

2005 — Vladimír Prachař

2010 — Vladimír Prachař

Všichni se smáli, to přece nedokáže, věděli dobře jak i zručnému kolářů trvá než udělá kolo --- a potom do Brna je to přece celých šest mil ! (jen si představte, skoro celých čtyřicet pět kilometrů !!!)

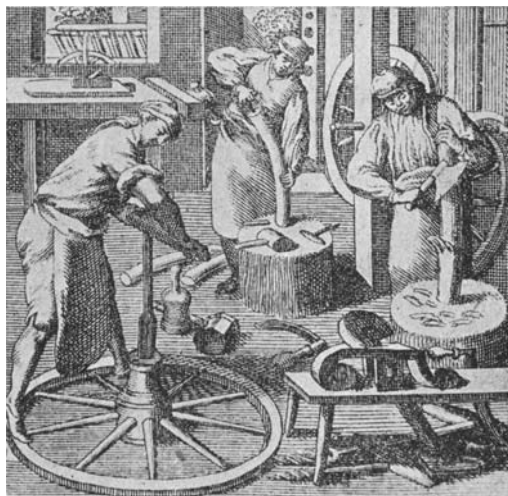
„Tak se jen se mnou vsadte ! Nebo se snad bojíte ? O dvanáct tolarů ! Však je Vás tu přece dost ! A když to přece nedokážu, nedostanu nic a ještě Vám zaplatím celou bečku nejlepšího vína. Platí ?“

„Platí !“ ozvali se všichni a už se těšili jak se pořádně napijí dobrého lednického. Brzy ráno se tedy Birk vydal ze svědky do lesa. Vybral si strom, porazil jej a pustil se do práce. A práce ta mu šla pěkně od ruky a než se kdo nadál bylo kolo celé. A teď rychle na dlouhou cestu.

„ A dones potvrzení od purkmistra, jinak sázka nebude platit !“ volali na něho sousedé z Lednice. Nu, cesta, ta sice byla dlouhá, ale než začali zvonit v Brně zvonit Ave Maria, proběhl Birk Židovskou bránou a přes Zelný trh rovnou na radnici, kde udivenému purkmistrovi Gabrielu Schramovi, pěkně vyložil o co jde. Purkmistr si kolo prohlédl a dal je vyvěsit do průjezdu radnice, kde ostatně kolo visí dodnes.

Ve starých městských účtech je pak zaznamenáno: „Malířskému tovaryši za namalování kola, které kolář v roce 1638 z Lednice v jednom dni brzy ráno udělal a ještě v témž dni před západem Slunce z Lednice do Brna hnál a starostovi Gabriel Schramovi dal, který je nechal zavěsit v radnici na věčnou památku, zapláceno – 1 Zl. 15 fr.“

Tak tedy Birk vyhrál sice svou sázku, ale dvanáct tolarů mu štěstí nepřineslo. Lidé si začali šuškat něco o spolku s čertem, začali se ho bát a vyhýbat se mu. Nakonec, když těch dvanáct tolarů utratil s ním bída jídala u jednoho talíře. A tak počestný mistr cechu kolářského Brik zemřel v bídě a nouzi. Jen to jeho kolo visí v Brně na staré radnici doposud a pověst o něm se vypráví i po tolika letech.

kolářská dílna

kolo na Brněnské staré radnici

Prameny a literatura:

Antonín Pecelt: Mizející řemesel – TEPS 1958

Marta Šrámková: Pod brněnskými věžemi – Doplněk 1995

Statutární město Brno – archiv města Brna

Archiv Lopotnému

5. 10. OSTRAVA: 4X1500 m dorostenci starší: VŽKG {Minařík, Kočajda, Tašek, Orság) 16:35,2 min. Teprve druhý pokus dorostenců VŽKG vyšel (30. 9. v Přerově běželi 16:44,2) — zlepšili rekord Škody Plzeň z r. 1965 o dvě vteřiny.

Poslední kolo

Foto E. Knězek

Jako druhý běží Zdeněk Minařík s číslem 35.

Zdeněk se zúčastnil závodů i v zahraničí. V tehdejší NDR.

Když se oženil a odstěhoval do Liberce, tak sportoval už jenom rekreačně a pasívně. Až jednou přišla chvíle, kdy jako veterán, už asi v 45 letech dostal nabídku, kterou neodmítnul. Byl jedním ze skupiny lidí, kteří běželi napříč Francií.

Dnes už je starší pán, již překročil šedesátku. V tom věku se už hůř sportuje a proto je rád, když s ním někdo na ta dávná léta trochu zavzpomíná. Měl jsem tu čest si s ním popovídat.

Petr Indrák

Členové rekordní štafety na 4X800 m a 4X1500 m z VŽKG — V. Tašek, M. Orság, Z. Minařík a A. Kočajda.

(Snímek O. Juráka)

Zdeněk se narodil Minaříkovým jako sedmý z osmi dětí. Všechny pět, tehdy kluků hrálo fotbal. Někdo delší a někdo kratší dobu. Napřed za Ivaň a potom také za Biskupice. Zdeněkova fotbalová kariéra skončila odchodem do Ostravy a tam začala ta atletická.

Naše vesnička je malá, má necelé tři stovky obyvatel a přesto tu máme i úřadujícího mistra republiky. O tom zase někdy jindy.

Řemesla téměř zapomenutá – KOLÁŘI

Jedním dnes téměř zapomenutým řemeslem je **kolářství**. Pro výrobce kol měla čeština označení Koloděj, Kolář někdy také Nápravník. V roce 1391 byl mezi měšťany Starého města pražského přijat kolářský mistr zaznamenaný jako „**wagenmacher**“. Později se uváděli pod názvem „**vozáci**“ protože zhotovovali celé povozy.

Jen se zkuste zeptat mladých lidí co si pod názvem Kolář představují budete jistě velice překvapeni. Přitom historie tohoto prastarého řemesla je tak stará jako vynález kola a jeho užití v dopravě. Jistě mnozí vzpomenu co se ještě v nedávné minulosti dopravovali až již lehkými bryčkami či kočáry, nebo selskými a těžkými formanskými povozy.

Kolář vyráběl nejen lehounká kola od vozíků a koleček (trakařů), krásná kola kočárů a bryček, ale také mohutná těžká kola pro formanské povozy. Jejich práci pak dokončil **kovář**, který zhotovená kola opatřil železnými ráfky. K práci kolářů ovšem také patřila výroba hrábí, lopat, násad a také saní.

Před samotnou výrobou kola se muselo předem rozhodnout jaké dřevo je vhodné ke zhotovení hlavy kola. Pro železnou nápravu (osu) kol se volil špalek jilmový nebo jasanový, pro dřevěnou osu polotvrdé dřevo a to nejlépe dřevo břízové.

Špalek se nejdříve otesal, pak se soustruhem ohladily rýhy a nerovnosti a provedlo jeho potřebné zúžení. Poté řemeslník vyvrtal otvory pro čepy a toto se provádělo na kolářské koze.

Špice se štípaly z dubu nebo jasanu. Nejprve se naštípaly a potom hrubě opracoval pořezem. Nakonec pak vyhladily hoblíkem a pemzou.

Loukotě se měřily, přičemž kolář vždy musel počítat nebo užívat šablony. Loukoť se vysekávala sekerou nebo také vyřezávala pilou. Sekerou byl ovšem práce podstatně rychlejší – k tomu se užívalo prohnuté sekery zvané „**texle**“.

Pak se již kolo sestavovalo na zvláštní stoličce (koze) zvané „**rodstok**“. Nejprve se hlava kola nabíjela špicemi, které se potom přeměřovaly a případně se upravovala jejich délka. Loukotě s děrami pro špice se spojovaly dřevěnými kolíky tzv. „**týglemi**“.

Jakmile se loukotě natloukly na špice a spojily, celé dílo se zároveň a ohoblovalo. Nakonec celé kolo opatřil **kovář** železným ráfem, trubkou a bobkou na hlavě. Předtím se do hlavy vyvrtal malý otvor, tam kde bylo třeba zapracovat trubku pro nápravu. Tato díra se vrtala velkým vrtákem, kterým otáčeli dva řemeslníci. Na výrobu saní používali kolář „**ohýbače**“, což byly dřevěné formy, do kterých se upínalo dřevo po jeho vytažení z „**pařáku**“.

Podle pověsti dobrý a zručný **kolář** v jednom dnu porazil strom, vyrobil kolo, dal ho okovat a ještě týž den ho dopravil zákazníkovi.

Známa je historka o **kolu na staré brněnské radnici**. Tuto historku mj. popsala ve své knize „**Pod brněnskými věžemi**“ autorka Marta Šrámková, ze které ji zde volně převyprávíme.

Bylo to jednou na začátku května roku **1638**, kdy se v Lednici v hospodě navečer sešli po práci sousedé na doušek vína. Byl mezi nimi také **Jiří Birk**, takto početný mistr cechu kolářského. Mluvílo se zde o všem možném a jak jinak nejvíce o zlých válečných časech, které tehdy všechny sužovaly.

Pak se ale, jak to už bývá, řeč stočila na práci, každý ze sousedů vychvaloval to své, když se ozval soused **Birk**. Víno, to muž dodalo tolik kuráže, že se nahlas ozval: „**oč se vsadíte, sousedé že ráno o šestí hodinách v lese porazím strom, udělám z něho kolo a dokutálím do Brna, a to ještě dříve než v městě zazpívají Ave Maria a zavrou městské brány**“.

Všichni se smáli, to přece nedokáže, věděli dobře jak i zručnému kolářovi trvá než udělá kolo a potom do Brna je to přece celých šest mil (jen si představte, skoro celých čtyřicet pět kilometrů)

Převzato z knihy autorů Zdeňka Klobouka a Petra Inđráka: „Divizní generál Ondřej Mězl v kontextu doby.“ Knihu vydalo o.p.s. Tovačovský zámek.

Knihla vyšla za finanční podpory města PROSTĚJOVA a obce KLOPOTOVIC.

Řekli, napsali....

Mír nebo válka ???

Již před druhou světovou válkou tehdejší francouzský předseda vlády Léon Blum (1872-1950, v letech 1943-45 vězněn nacisty) prohlásil: Není možné omezit zbrojení bez vyvolání nebezpečí vážné hospodářské krize.“

Americký publicista John.T. Flynn napsal:

„Na světě máme několik velkých států, které mohou prosperovat jedině na základě zbrojení. Je to velmi vážný problém, závisí na tom životy nás všech. Tyto státy musí volit mezi zbrojením, nebo válkou, či hospodářským zhroutilím.“

Po hospodářské krizi doprovázené masovou nezaměstnaností dochází ke konjunktúře. Lidé se radují, že mají práci, ale neuvědomují si, že je to jen v důsledku zbrojení. Neuvědomují si, že je to jedno z nejhorších období jejich života, že je to jen cena výroby zbraní, kterými se budou navzájem zabíjet.

Bez současné vlády a jejího stálého vyvolávání chorobného strachu, před neznámým nepřítelem, by tyto podniky zely téměř prázdnotou.“

Americký spisovatel G. Vidal napsal:

„Od roku 1945 vedeme trvalou válku a uskutečnili jsme 200 vojenských invazí. Nejsme až ani vzdáleně naději země, ale pouze zpustlým imperiálním státem.“

Jiří Hausmann 30.10.1898 - 7.1.1923, český prozaik a básník

Krad' starý Mates jako straka u bohatce i u žebráka.

Pak, nerozmýšleje se dvakrát, dal do pokladky co nakrad, a napsal zhotovil si na to: „Soukromé vlastnictví je svato!“

Naši rodáci Oldřich Dočkal

se narodil 6. listopadu 1883, jeho rodiče Josef Dočkal a Aloisie rozená Navrátilová hospodařili na usedlosti číslo 38.

Od roku 1903 byl učitelem II. tř. na škole v Tištině. ⁻¹⁾ V zápisu školní kroniky v Tištině se uvádí: „následovalo ustanovení p.Oldřicha Dočkala, rodáka z Klopotovic u Tovačova a abiturienta učitelského ústavu v Kroměříži, prozatímním učitelem na zdejší škole.“ ⁻²⁾

Po dvouletém působení na této škole v roce 1905 před C.k. zkušební komisí pro zkoušky učitelské v Kroměříži složil zkoušku a Výnosem C.k. zemské školní rady ze dne 10. ledna 1906 a dále přípisem C.k. okresní školní rady v Přerově ze dne 3. února 1906 poukázáno mu služné v obnosu 1200 Korun.

Výnosem C. k. okresní školní rady v Přerově byl učitel II.třídy Oldřich Dočkal ustanoven prozatímním učitelem a správcem školy v Kovalovicích, na toto místo pak 1. března 1913 nastoupil. Později mu toto místo bylo určeno za definitivní⁻³⁾

Velice pěkně svou životní cestu tento náš rodák osobně popsal v kronice školy v Kovalovicích, kterou zde citujeme.

Dne 1.března (1913) nastoupil službu zatímní správce školy Oldřich Dočkal, převzav dne 28. února v přítomnosti dřívějšího správce školy Josefa Knapa a předsedy místní školní rady Pavla Skácela budovu školní s veškerým inventářem. Konkurz na místo učitele I. třídy vypsán do 20. března 1913. O místo ucházeli se čtyři žadatelé: zatímní správce školy Oldřich Dočkal, Jindřich Jurečka učitel II.tř. v Lobodících, Machač Bedřich učitel II.tř. v Citově a Lysý Josef učitel I.tř. v Troubkách. Obecní zastupitelstvo a místní školní rada, nepřejíc si nadále častého střídání učitelů, jak dalo se v poslední době, navrhla na I. místo nejmladšího z uchazečů zatímního správce školy Oldřicha Dočkala, na II. místo Josefa Lysého a na III.místo Jindřicha Jurečku. Na základě toho a prezentace C.k. okresní školní rady v Přerově ustanoven na prvním místě jmenovaný C.k. zemskou školní radou definitivně učitelem I.tř. na zdejší škole.

Nový správce školy Oldřich Dočkal narodil se dne 6. listopadu 1883 v Klopotovicích u Tovačova, kdež nabyl prvých základů vzdělání na jednotřídní škole obecné. Po tři léta navštěvoval pak nově zřízenou chlapeckou školu měšťanskou v Tovačově, načež přijat byl za chovance učitelského pedagogia v Kroměříži. Tam dostalo se jemu po čtyřech letech vysvědčení dospělosti, na základě jehož dekretem C.k. okresní školní rady v Přerově ze dne 12. září 1903 č. 1118 stal se zatímním podučitelem na dvojtřídní škole obecné v Tištině, kdež toho roku od prázdnin zřízena paralelka. Po dvouletém působení tamtéž podrobil se před C.k. zkušební komisí v Kroměříži zkoušce a nabyl vysvědčení způsobilosti. Když pak později v Tištině vypsáno místo učitele II.tř. ucházel se o ně i ustanoven jest C.k. okresní školní radou definitivně. Zde působil nepřetržitě až do 1. března 1913, kdy stal se zatímním správcem jednotřídní školy obecné v Kovalovicích u Tištiny, kamž docházel každodenně až do konce školního roku 1912-13. Jsa později dekretem C.k. okresní školní rady v Přerově ze dne 2. června 1913 ustanoven definitivně, nemohl se odstěhovat, neboť v bytě mezitím vyskytla se houba a provedení oprav protáhlo se přes celé prázdniny. V Tištině nucen byl z nedostatku lepšího bytu bydlet po 5 let ve špatném vlhkém bytě (plat za něj - nájemné ročně 22 K), takže konečné vyvážnutí odtamtud by proň i rodinu jeho pravým dobrodiním.

Tolik zápis ve školní kronice školy v Kovalovicích u Tištiny. Uvádíme jej v přepisu originálu, protože velice pěkně vyjadřuje život učitelů v tehdejší době. V roce 1939 (od 1.července) byl „dán na trvalý odpočinek“ podle zápisu ve školní kronice, jak jej uvedl v roce 1939 jeho následník učitel Oldřich Hobza.⁻⁵⁾

Náves a škola v Koválovicích u Tištiny

Tištín — v popředí kostel sv. Petra a Pavla.

Poznámky:

- ¹⁾ Schematismus českého školství na Moravě – rok 1910
- ²⁾ Kronika školy v Tištině
- ³⁾ Kronika školy v Tištině – školní rok 1912- 1913.
- ⁴⁾ Kronika školy v Koválovicích u Tištiny – zápis školního roku 1912-1913.
- ⁵⁾ Sdělení kronikářky obce Koválovice (archiv redakce)

Řekli, napsali....

Otokar Březina, 1868 -1929, vl. jménem Václav Jebavý, český symbolický básník
Národ bez vyšší duchovní pravdy zahyne i kdyby ho chránila armáda, policie, zákony a vojenské pakty

Divizní generál Ondřej Mězl v kontextu doby

Konvencí z 6. září 1915 se ústředním mocnostem přidalo Bulharsko. Spojené německo-rakousko-uherské síly v počtu 29 divízi se pod velením Mackensena vrhly na zcela izolované Srbsko. Dne 7. října 1915 armády Koevese a von Galwitze překročily Dunaj Bulhaři vyrazili Na Skopje a Niš.

Na pomoc Srbsku byl od jara roku 1916 v Oděse formován z dobrovolníků srbský sbor. Vstupování Čechů do srbské divize byl jevem naprosto spontánním. Skoro polovinu z počtu tisíce Čechů tvořili důstojníci, kteří byli zařazeni do srbské divize plukovníka Stefana Hadžiče. Spolu s 61. ruskou divízí vytvořila tato divize expediční sbor číslo 47 pod velením ruského generála Zajončkovského.

Léta 1915 – 1916 se stala pro Srbsko roky kritickými. A přece se srbský národ znovu vzbudil, nově postavil svou armádu a poslal ji na soluňskou frontu. A v této pro Srbsko tak kritické době došlo i na zajatce srbského původu v Rusku. Srbský národ v této tak těžké době volal do zbraně všechny :

U kome srbska krv još vrije,
 i junačko srce bije,
 za slobodu roda svog,
 i čest imena srbskog !

Na první výzvu na jaře 1916 nahmulo se pod srbské prapory v Oděse tolik dobrovolníků, že brzy byla postavena první srbská dobrovolnická divize. A šli nejen Srbové, ale rovněž příslušníci všech slovanských národů, kteří byli v ruském zajetí. Šli četní Chorvaté, Slovinci, Češi, Slováci, Rusíni ba dokonce i několik Poláků a Rusů.

Ondřej Mězl vstoupil do srbské armády 12. června 1916 v hodnosti podporučíka a po absolvování dvouměsíčního důstojnického kurzu byla mu svěřena četa u II. praporu 4. pluku. Zúčastnil se všech bojů v Dobrudži.

Již první střety u Medždzie znamenaly veliké oběti. Ztráty srbských důstojníků byly nahrazovány důstojníky českými - 14. září 1916 převzal **Ondřej Mězl** velení 3. roty.

Po mimořádně tvrdých střetech u Kokardce byla 19. září 1916 divize z fronty stažena. Na pozice se sice 2. října vrátil, ale u vesnic Amsač a Topraisar musela čelit ofenzivě německo-turecko-bulharských vojsk pod velením generála Mackensena.

Frontu, čelící ofenzivě tvořily 2 rumunské divize, srbská divize, 61. a 15. ruská divize. Útok nevydržela rumunská divize, následoval ústup ohrožených srbské a ruských divízi, který se pak zastavil až na hranici carského Ruska. Zbytky srbské divize pak byly odeslány na zotavenou, kterou **Ondřej Mězl** trávil ve Vozněsensku.

Dnem 24. prosince 1916 **Ondřej Mězl** převeden do československých legií, kde byl zařazen do zálohy důstojníků. Od 13. června 1917 byl členem náborové komise a jako emisar působil v Kyjevské a Černomořské gubernii. Dnem 1. července 1917 rozkazem číslo 26. byl přidělen k 6. střeleckému pluku Hanáckému.

Jeho další působení v československých legiích je nadále spjato s tímto plukem. Od 12. srpna 1917 byl **Ondřej Mězl** ustanoven mladším důstojníkem 9. roty 6. pluku.

Ve druhé polovině února 1918 se 6. střelecký pluk Hanácký připravil na odjezd z Ukrajiny. Ukrajinské jednotky se tehdy připojily k Němcům a odzbrojily rotu 3. pluku, která se při evakuaci zdržela v Kyjevě. Ukrajinská vláda uzavřela ještě před mírem Brest-litevským svůj separátní mír a dokonce pozvala na Ukrajinu na pomoc proti bolševikům německá vojska. Německé a rakousko-uherské divize v únoru 1918 zahájily postup na Ukrajinu a československému sboru začalo hrozit obklíčení. Kritickým místem evakuace čsl. sboru do Ruska se stal železniční uzel Bachmač, ohrožovaný německým vojskem ze severozápadu od Gomelu.